

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **EGIRDIR s. r. o.**

sídlem Jana Šoupala 1597/3, 708 00 Ostrava – Poruba

zastoupen JUDr. Pavlem Natisem, advokátem

sídlem Sokolská třída 21, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2020, č. j. MSK 34184/2020

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Žalobní body:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě de 12. 6. 2020 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Havířova ze dne 24. 1. 2020, jímž byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit za odňatou půdu ze zemědělského půdního fondu na pozemcích parc. č. 1590/1, 1590/3, 1593/1, 1593/10, 1593/11, všechny v katastrálním území Šumbark, pro „*terénní úpravy v lokalitě U Jelena, Havířov, Šumbark*“ částku 491 393 Kč na účet správce daně.
2. Podle žalobkyně správní orgán nepochopil podstatu celé kauzy, když žalobkyně neměla v úmyslu realizovat na pozemcích jakoukoliv výstavbu, a pokud by k výstavbě došlo, jednalo by se o rodinné domy, čemuž by odpovídalo odnětí pouze plochy potřebné pro stavbu a související zpevněné plochy podle § 9 odst. 4 zák. č. 324/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, dále jen „zákon o ochraně ZPF“.
3. Dále namítla, že se správní orgány nezabývaly podstatou pojmu „*terénní úpravy*“ a jaký měly vliv na kvalitu zemědělské půdy, když podle žalobkyně k provedení terénních úprav vůbec nedošlo, protože byla pouze rozhrnuta zemina a pozemky nebyly užity k nezemědělským účelům. Žalobkyně navrhuje zpracování znaleckého posudku k posouzení charakteru provedených prací a jejich vlivu na kvalitu zemědělské půdy, a jako důkaz přiložila fotografie k posouzení změny stavu pozemku.
4. Dále žalobkyně namítla, že práce na pozemku neprovedla ona ani nikdo jiný na základě jejího pokynu. Tuto stěžejní odvolací námitku žalovaný zcela pominul.
5. Úpravy pozemků, které správní orgán označuje za terénní úpravy, nebyly dotčeny v celé výměře 3047m². Žalovaný v tomto směru nezjistil správně skutkový stav a vznesenou námitkou se prakticky nezabýval. Nadto, již v roce 2013 bylo vydáno povolení na vybudování inženýrských sítí včetně pozemní komunikace, přičemž půda, která byla takto zasažena, odnětí vůbec nepodléhá, čímž se rovněž správní orgány nezabývaly. Žalobkyně navrhla připojení správního spisu k těmto povolením a zpracování znaleckého posudku na určení rozsahu prací, které žalovaný označil za terénní úpravy.
6. Dále žalobkyně namítla nesprávný způsob výpočtu odvodu, a to zejména jeho navýšení na pětinasobek podle přílohy k zákonu o ochraně zemědělského půdního fondu, když k ohrožení chráněného ložiskového zemí nedojde a tedy není důvod násobit odvod pěti. Žalovaný měl prostor ke správnímu vážení, zda k ohrožení dojde či nikoliv, ale nevyužil ho; žalobkyně apelovala na ústavněprávní zásadu *in dubio mitius*. Částka, kterou žalovaný žalobkyni uložil odvést, se rovná prakticky tržní ceně pozemků, a výše odvodu si žalobkyně nemohla být nijak vědoma, když obrat „*ekologická váha vlivu 5*“ nijak nenapovídá, že se částka zpětinasobí.
7. Žalobkyně nadto oznámila správním orgánům, že od svého závěru provést terénní úpravy ustupuje, přesto jí byl odvod vyměřen.

Stanovisko žalovaného:

8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí.

9. Poukázal na to, že žalobkyně požádala o odnětí zemědělského půdního fondu v jí uvedené ploše pro účely dodatečného stavebního povolení. Orientační výše odvodu byla součástí souhlasu i žádosti žalobkyně, která jej původně i sama vypočetla, o odvodu tak věděla. Záměrem žalobkyně byly „*terénní úpravy*“, což odpovídá tomu, jak je sama označila. Práce na svrchní vrstvě půdy zcela jistě odpovídá zahájení realizace záměru. Záměr nebyl nijak omezen, nebylo o jeho omezení vedeno žádné řízení, ani nebylo vydáno odpovídající rozhodnutí.
10. U jednání žalovaný doplnil, že po zahájení soudního řízení žalobkyně podala návrh na obnovu řízení, který byl dne 7. 10. 2020 zamítnut rozhodnutím č. j. MSK 116806/2020.

Posouzení krajským soudem:

11. Krajský soud poté, co co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Zjištění ze správního spisu:

12. Žalobkyně požádala dne 19. 3. 2019 o souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. V žádosti uvedla, že předmětem dodatečného povolení jsou „*terénní úpravy v lokalitě U Jelena v Havířově – Šumbarku*“, přičemž část terénních úprav již byla realizována a projektová dokumentace řeší jejich dodatečné stavební povolení a jejich rozsah je zakreslen v grafické části projektové dokumentace. Terénní úpravy spočívají v provedení výkopů, náspu a modelování profilu terénu. Rozsah odnímané plochy žalobkyně určila na 3047 m². K žádosti přiložila mj. výpočet odvodů, zpracovaný v březnu 2019 Ing. J. P. a Mgr. M. P., ve kterém je výše odvodu za odnětí stanovena na 491 393 Kč.
13. Dne 11. 4. 2019 vyslovil Magistrát města Havířova souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu podle žádosti žalobkyně, v celkové výměře 3047 m².
14. Dne 26. 7. 2019 vydal Magistrát města Havířova dodatečné povolení pro „*terénní úpravy v lokalitě U Jelena v Havířově – Šumbarku*“, ze kterého vyplývá druh a účel stavby: terénní úpravy pozemků za účelem jejich dalšího využití - výstavba objektů individuálního bydlení a pro volnočasové aktivity spojené s individuálním bydlením (park, herní prvky pro děti apod.), část terénních úprav již byla provedena bez ohlášení stavebnímu úřadu.
15. Dne 23. 10. 2019 oznámil žalobce Magistrátu města Havířova zahájení provádění stavebních prací na předmětných pozemcích.
16. Dne 15. 11. 20189 vydal Magistrát města Havířova příkaz žalobkyni k platbě za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu ve výši 491 393 Kč, proti kterému podala žalobkyně odpor. Žalobkyně se vyjádřila tak, že terénní úpravy se týkají pouze 297m², které jsou fakticky odňaty, nikoliv 3047m².
17. Dne 13. 12. 2019 vzala žalobkyně svou žádost o souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy zpět a navrhla zastavení řízení, současně vzala zpět své oznámení o zahájení terénních prací.

18. Magistrát města Havířova dotazem u stavebního úřadu zjistil, že nedošlo ke změně stavebního záměru a že se nevede ani řízení o změně. Dne 17. 12. 2019 provedl místní šetření a dne 21. 4. 2020 rozhodl o uložení povinnosti zaplatit odvod za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu ve výši 491 393 Kč.
19. O odvolání žalobkyně proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

K žalobním námitkám:

20. Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, *k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Záměr, který vyžaduje odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, nelze povolit podle zvláštních právních předpisů bez tohoto souhlasu, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2. Při posouzení odnětí orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z celkové plochy zemědělské půdy požadované pro cílový záměr.* Odkazovaným zvláštním právním předpisem se rozumí mj. zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon.
21. Podle § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, *o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu rozhodne orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle přílohy k tomuto zákonu po zahájení realizace záměru. U záměrů prováděných po etapách vymezených v souhlasu s odnětím orgán ochrany zemědělského půdního fondu rozhoduje o odvodech samostatně za odnětí pro každou jednotlivou etapu po jejím zahájení.*
22. Podle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF, *při rozhodování o odvodech orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí právní účinnosti prvního povolení akto vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, popřípadě rozhodnutí o souhlasu (§ 21).*
23. První – a stěžní – okruh žalobčích námitk se týká nesprávně stanovené výměry plochy, podléhající vynětí, která je fakticky mnohem menší, než původně udaných 3047 m², když žalovaný nezjistil, které pozemky terénními opravami byly dotčeny a které odnětí podléhají.
24. Při zodpovězení této námítky je nutno vyjít ze vzájemného vztahu mezi řízením o souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, řízením o odvodu za takto odňatou půdu, jak jsou upraveny v zákoně o ochraně ZPF a řízením podel stavebního zákona. Ze zákona o ochraně ZPF vyplývá, že zákonodárce rozlišuje mezi vydáním souhlasu s odnětím půdy ze ZPF, jehož součástí je stanovení orientační výše odvodů (§9 odst. 8, 9 zákona o ochraně ZPF) a vydáním rozhodnutí o povinnosti zaplatit odvod (§11 zákona o ochraně ZPF).
25. Prvním krokem v posloupnosti těchto řízení je souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu. Ten, pokud na něj navazuje rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu podle § 21 zákona o ochraně ZPF¹, je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „s. ř.“), a nikoliv samostatným rozhodnutím (§ 21 odst. 3 zákona o ochraně ZPF). Účinky souhlasu s odnětím půdy se aktivují právní mocí správního rozhodnutí, do kterého je včleněn, neboť

¹ § 21 zákona o ZPF zní: *souhlas s odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 9 je rozhodnutím vydaným ve správním řízení, nevyžaduje-li záměr povolení podle jiného právního předpisu.*

až na základě tohoto rozhodnutí může dojít k faktickému odnětí půdy. Logicky také cenu za toto odnětí nelze závazně určit dopředu, ale až v návaznosti na toto rozhodnutí, resp. na realizaci záměru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 As 362/2017 – 30, zejména body 24 a 28). Správní rozhodnutí je pak druhý krokem.

26. Je možné, aby v navazujících stavebních řízeních došlo ke změně v rozsahu záboru zemědělské půdy, a to jak při nepřesnostech vzniklých během výstavby, tak z důvodu, že žadatel o odnětí půdy ze zemědělského původního fondu z rozličných důvodů dospěje v průběhu času k tomu, že pro svůj záměr potřebuje pozemky v menším rozsahu, než jak původně předpokládal. Takto se může rozhodnout prakticky v kterékoliv fázi řízení, když souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu není příkazem k odnětí, rozhodný je faktický stav odnímané půdy a zmenšení skutečného záboru pozemků oproti předpokládaného rozsahu odnětí odpovídá zásadě minimalizace odnětí zemědělské půdy (srov. konstantní judikatura správních soudů, kromě shora citovaného rozsudku č. j. 1 As 362/2017 – 30 též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 As 175/2012-25). Rozsah tohoto faktického odnětí se pak odrazí v následném rozhodnutí ve stavebním řízení, přičemž rozsah odnímané půdy uvedený v souhlase s odnětím představuje maximum fakticky možného záboru.
27. Na základě takto upřesněného záboru lze přistoupit k třetímu kroku, tedy rozhodnutí o povinnosti zaplatit za odňatou půdu odvod.
28. V nyní posuzované věci bylo rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit odvod vydáno po právní moci dodatečného povolení stavby a oznámení zahájení provádění stavebních prací žalobkyní. Dodatečné povolení stavby bylo vydáno pro terénní úpravy „v rozsahu celých pozemků parc. č. 1590/1, 1590/3, 1592, 1593/1. 1593/10 v k. ú. Šumbark, na pozemku parc. č. 1593/11 v k. ú. Šumbark budou provedeny v rozsahu 315 m²“. Dodatečné povolení stavby tak rozsah pozemků, které jsou jím dotčeny a na kterých má žalobkyně právo terénní úpravy provádět, specifikovalo zcela přesně, přičemž kopírovalo svým rozsahem rozsah souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu.
29. Namítala – li žalobkyně, že rozsah skutečně odnímané půdy je menší, než se kterým byl vysloven souhlas, žalovaný se správně zabýval otázkou, zda došlo k rozhodnutí, resp. alespoň zahájení řízení podle § 118 stavebního zákona, tedy povolení změny stavebního záměru, což je postup, který má žalobkyně k dispozici právě pro případ, kdy se rozhodne zamýšlenou realizaci změnit, tedy i omezit. K zahájení řízení o změně povolení stavby a ani k rozhodnutí o změně stavebního záměru však nedošlo. Za této situace je její právně relevantním způsobem neprojevená vůle bez významu pro rozhodnutí o stanovení povinnosti odvodu, přičemž za právně relevantní nelze považovat ani projevené ustoupení od záměru ani zpětvzetí žádosti o souhlas. Dokud totiž nebyl stavební záměr ukončen, rozhodnutí o povolení stavby stále umožňuje jej realizovat v původním rozsahu a rozsah odnímané půdy pro účely odvodu tak byl stanoven správně.
30. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí správně zohlednil pouze to, že žalobkyni bylo vydáno dodatečné stavební povolení, které nabylo právní moci, že žalobkyně ohlásila zahájení realizace záměru a terénní úpravy počala provádět, což bylo konečně ověřeno i při místním šetření, a že ke změně stavebního záměru, pro který bylo vydáno dodatečné stavební povolení, nedošlo. Tyto skutečnosti pak vedou ke správnému závěru, že půda se odnímá pro celý záměr, který má být realizován, a tento rozsah podléhá proto odvodní povinnosti.

31. Žalobkyni nic nebránilo, pokud z jakéhokoliv důvodu od svého stavebního záměru upustila, toto své rozhodnutí právně relevantním způsobem projevit. Pokud tak neučinila a ke dni vydání napadeného rozhodnutí jí stále svědčilo právo stavbu provést v povoleném rozsahu, pak vůle upustit od další realizace nemůže mít právní účinky právě proto, že má veřejné subjektivní právo terénní úpravy provést a v záboru až do v souhlase uvedeného limitu pokračovat. Rozsah dosavadních prací je tak vskutku pouze stavem rozestavěnosti, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, bez vlivu na její povinnost za zabranou půdu zaplatit stanovený odvod.
32. Stejnou optikou je nutno pohlížet na ostatní žalobní námitky, včetně důkazních návrhu předložených u jednání, návrhu na znalecké zkoumání, posouzení charakteru provedených prací a stávajícího charakteru zemědělské půdy. Pokud totiž žalobkyni stále svědčí rozhodnutí, umožňující ji realizovat původní záměr, je předčasné se zabývat jeho faktickou realizací a fakticky odňatou půdou, což by připadalo do úvahy až po ukončení stavebního záměru žalobkyně. To, že se žalovaný výslovně nevyjádřil k odvolací námitce, že všechny pozemky nejsou zemědělskou půdou s ohledem na údajné vybudování sítě infrastruktury včetně pozemní komunikace již v roce 2013, je sice vadou napadeného rozhodnutí, ale bez vlivu na jeho zákonnost, neboť v posuzované věci se ochrana zemědělské půdy vztahuje na celou odnímanou plochu a celé odnímané plochy se týká stávající žalobkynin stavení záměr, který nebyl relevantním způsobem omezen. Výsledek rozhodnutí tak by byl stejný i za situace, kdyby k této vadě vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59).
33. Nedůvodná je rovněž námitka, že se žalovaný nezabýval pojmem „*terénní úpravy*“. Obsah tohoto pojmu totiž uvedla žalobkyně v žádosti o souhlas s odnětím, konkretizován byl v připojeném „*výpočtu odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu a půdní charakteristiky území*“, zpracovaném pro žalobkyni Ing. P. a Mgr. P., jako „*terénní úpravy zájmového území navazující na již realizované terénní úpravy, tyto spočívají v provedení výkopů, násypu a vymodelování profilu terénu (...) realizací stavby dojde a došlo k trvalému záboru zemědělské půdy (k nezemědělskému využití)*“. Konkretizován je rovněž v dodatečném povolení stavby a spočívá mj. v navázce zeminy, realizace násypů a výkopů, v uvedené kubatuře, za účelem dalšího využití (výstavba objektů individuálního bydlení a pro volnočasové aktivity spojené s bydlením). Žalovaný tak neměl důvod se obsahem tohoto pojmu zabývat, když zjevně byl žalobkyni i žalovanému znám.
34. Stejně tak je nedůvodná námitka žalobkyně, že na pozemcích nechtěla realizovat výstavbu, když realizace výstavby nebyla předmětem ani žádosti o odnětí, ani závazného stanoviska k odnětí, ani dodatečného povolení stavby. Pozemky byly ze zemědělského půdního fondu odňaty za účelem specifikovaných terénních úprav a nikoliv výstavby objektů, ta byla uvedena pouze jako další potenciální využití těchto pozemků).
35. Nedůvodná je rovněž námitka, že to nebyla žalobkyně, kdo terénní práce provedl, protože osobu povinnou k odvodu stanoví § 11 zákona o ochraně ZPF a je jím žadatel o odnětí půdy, nikoliv osoba, která fakticky práce provedla. Žalovaný se touto otázkou v napadeném rozhodnutí zabýval sice pouze implicitně, ale dostatečně, když dovodil, že to byla žalobkyně, kdo o souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu požádal, a ta také nese povinnost odvodu za tento zábor.
36. Nedůvodná je námitka překvapivosti rozhodnutí o uložení povinnosti odvodu co do výše odvodu.

37. Ačkoliv § 9 odst. 4 zákona o ochraně ZPF obligatorně stanoví orientační výši odvodu a tato v souhlasu s odnětím vskutku není vyčíslena, když je uveden pouze způsob výpočtu. Nejde však o vadu tohoto stanoviska a tento způsob orientačního výpočtu nemohl mít vliv na práva žalobkyně, protože žalobkyně sama vyčísliła předpokládanou výši odvodu v příloze své žádosti, jejíž výši vyměřený odvod nepřesáhl (odpovídal ji). Orientační výše odvodu slouží k informovanosti žadatele a případné motivaci nevyužívat zemědělskou půdu ke svému záměru, pokud to není nezbytně nutné. Takovou informaci však žalobkyně měla již při podání žádosti o souhlas.
38. Konečně, nedůvodná je rovněž námitka, že se žalovaný nezabýval skutečným ekologickým dopadem na vyjímanou půdu, zejména s ohledem na chráněná ložiska, která podle žalobkyně nemohou být nijak dotčena, neboť zákon o ochraně ZPF skutečně nedává správním orgánům žádnou možnost uvážení v tomto směru. K vyloučení možnosti úvahy o skutečných ekologických dopadech správních orgánů dospěla i judikatura správních soudu, když v rozsudku ze dne 7. 3. 2018, č. j. 8 As 207/2016-33 Nejvyšší správní soud potvrdil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 8. 2016, č. j. 30 A 106/2015-37, zabývající se toutéž otázkou, jako v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud přitom dovodil, že *„lze uzavřít, že vymezení faktorů životního prostředí negativně ovlivněných odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu zákonodárce upravil jako právní fikci, za jejíž pomoci při zjištění přítomnosti určitého faktoru životního prostředí ze skupiny faktorů podle části B sazebníku nastavil též odpovídající ekologickou váhu vlivu. Ke zvýšení odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu koeficientem ekologického ovlivnění proto dojde vždy, bude-li na odnímané půdě přítomen některý z faktorů životního prostředí vyjmenovaný v části B sazebníku s výjimkami podle jeho části D bod 2 písm. a) a b)“*.
39. V nyní posuzované věci správní orgány identifikovaly přítomnost faktoru životního prostředí *„chráněná ložisková území“*, které je podle sazebníku přiřazena ekologická váha vlivu 5, a správně proto vynásobily vypočtený odvod tímto koeficientem, aniž by se dále zabývaly tím, zda skutečně k negativnímu ovlivnění tohoto faktoru odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu dojde. Lze sice přisvědčit žalobci, že pojem *„koeficient ekologické váhy“* vlivu sám o sobě nenaznačuje nutnost násobení tímto číslem, nicméně, jak už soud poukázal výše, sám žalobce ve svých podkladech žádosti přesně k tomuto přistoupil a výše odvodu za odnětí mu tak byla známá již, když o souhlas žádal.
40. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku potvrdil nedůvodnost jakéhokoli znaleckého zkoumání ohledně vlivu odnětí půdy na faktory, uvedené v části B přílohy, když uvedl, že *„Odborné vyjádření se věnuje otázce vlivu stavebního záměru na faktor životního prostředí. Závěry tohoto vyjádření nemohly zvrátit skutečnost, že se v odnímaných plochách vyskytuje faktor životního prostředí. Právě to je však jediné kritérium, které měly a mohly správní orgány ve vztahu k navýšení odvodu koeficientem ekologického ovlivnění (zde koeficient 10) povinnost zkoumat. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že zákonodárce nespojuje navýšení odvodu za odnětí půdy skrze koeficient ekologické váhy vlivu s realizací určitého záměru na této odnímané půdě, nýbrž s odnětím určité půdy (pro realizaci daného záměru) ze zemědělského půdního fondu jako takovým“*.

Závěr a náhrada nákladů řízení:

41. Vzhledem k tomu, že žádnou z uplatněných námitek soud neshledal důvodnou, žaloba není důvodná, a soud ji proto v souladu s ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
42. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 26. května 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu